

ครอบครัวของดิฉันเกิดในสมัยรัชกาลที่ 9

เมอแตม

ตั้งแต่ดิฉันเกิดและเติบโตมาก็ยังไม่เคยมีครั้งใดที่ภาพในหลวงทรงพระราชกรณียกิจห่างหายไปจากหน้าจอโทรทัศน์เลย มีบทเพลงมากมายที่แต่งขึ้นเพื่อให้ได้รับรู้ว่าพระองค์ทรงห่วงใยประชาชนมากแค่ไหน รูปภาพที่ไม่ว่าจะคนรวยหรือคนจนก็ต้องมีติดฝาบ้านเพื่อเคารพบูชาเสมอ จนมาวันที่พระองค์ได้สวรรคตทุกอย่างดูสงบนิ่งและอยู่เหนือความคาดหมาย ดิฉันยอมรับว่าตอนแรกที่ได้ทราบข่าวก็แค่รู้สึกใจหาย ขอสารภาพเลยว่าเกิดไม่ทันเห็นภาพที่พระองค์ทรงบุกเบิกไปตามสถานที่แห่งแ่งและกันดารต่างๆ อีกทั้งยังไม่เคยที่จะได้รับเสด็จหรือทูลเกล้าฯ ถวายงานแก่พระองค์เลยแม้แต่ครั้งเดียว

จนมาวันที่ต้องเขียนบทความและวาดรูปของพระองค์พร้อมกับพระราชกรณียกิจส่งอาจารย์ในคาบเรียน ทำให้ดิฉันต้องมาศึกษาพระราชกรณียกิจและพระบรมราโชวาทต่างๆ ของพระองค์อย่างจริงจัง พระบรมราโชวาทแรกที่ดิฉันนึกถึงคือ **“เศรษฐกิจพอเพียง”** เป็นสิ่งที่ประชาชนทุกคนหวังที่จะทำตามตั้งพระราชดำริที่ว่า **“ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว”** ซึ่งครอบครัวดิฉันก็เป็นครอบครัวหนึ่งที่ได้น้อมนำพระบรมราโชวาทของพระองค์มาปฏิบัติ บ้านของดิฉันเป็นสวนผัก/ผลไม้ค้ำ มีพื้นที่สำหรับทำสระน้ำและปลูกพืชผัก อาทิ ต้นกล้วย, ต้นลำไย, ต้นแก้วมังกร, ต้นมะนาว, ต้นมะม่วง, ต้นชะอม และต้นขนุน เป็นต้น บริเวณบ้านฉันไม่ได้กว้างใหญ่เท่าใดนัก ปลูกอย่างละนิดอย่างละหน่อยแต่สามารถมีผักผลไม้กินตลอดปี นอกจากนี้ยังเพาะพันธ์ปลา เรียกได้ว่ามีให้กินแบบไม่ขาดสน มีมากหนอยก็ขายทำให้มีรายได้เสริม สิ่งเหล่านี้ทำให้ดิฉันซึมซับกับแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงของพระองค์ตั้งแต่เกิดโดยไม่รู้ตัว สิ่งนี้จะคะทำให้ครอบครัวของดิฉันมีชีวิตที่เรียบง่าย แต่ไม่เดือดร้อนอีกทั้งยังมีความสุขอย่างน่าอัศจรรย์

อีกทั้งพระราชกรณียกิจที่ดิฉันไม่เคยลืมคือ **“โครงการฝนหลวง”** เป็นแนวคิดที่พระองค์ทรงคิดเพื่อให้มีน้ำใช้เพื่อการเกษตรในช่วงฤดูแล้ง ครอบครัวของดิฉันเป็นหนึ่งในครอบครัวที่ได้รับผลกระทบจากความแห้งแล้งนี้เช่นกันค่ะ ครอบครัวของดิฉันประกอบอาชีพเกษตรกร ถ้ายังพอจำได้เมื่อ พ.ศ.2558 ที่ผ่านมามีบ้านดิฉันได้รับผลกระทบจากภัยแล้งอย่างรุนแรง นาข้าวที่กำลังจะออกรวงกลับต้องยืนต้นตาย เงินที่ลงทุนไปกำลังจะสูญไป แล้ววันหนึ่งได้ข่าวว่ามี การทำฝนเทียมเหนือเขื่อนต้นน้ำ ทำให้มีน้ำพอมาประทั่งชีวิตต้นข้าว ต้นข้าวที่กำลังจะตายกลับมายืนขึ้นได้ ทำให้ไม่ขาดทุนมากนักในปีนั้น

ในด้านการศึกษาพระองค์ทรงมีพระราชดำริพร้อมกับได้พระราชทานพระราชทรัพย์ส่วนพระองค์ เป็นทุนริเริ่มในการจัดสร้างโรงเรียนในพื้นที่ห่างไกล และโรงเรียนหนึ่งในนั้น คือ โรงเรียนเจ้าพ่อหลวงอุปถัมภ์ คุณตาของดิฉันเคยเป็นอาจารย์ใหญ่และสอนที่โรงเรียนแห่งนี้จนกระทั่งเกษียณคะ ในช่วงก่อตั้งแรกๆ ยังอาศัยอยู่กับวัดเป็นการเรียนการสอนตั้งแต่ชั้นอนุบาลถึงประถมศึกษาปีที่ 6 จนกระทั่งมีผู้ใจบุญบริจาคที่ดินให้โรงเรียนจึงย้ายโรงเรียนมาสร้างที่ อยู่ใหม่ และได้รับคัดเลือกให้เป็นโรงเรียนขยายโอกาสเปิดการเรียนการสอนเพิ่มจนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ทำให้มีเด็กจำนวนมากได้โอกาสที่จะมีอนาคตที่ดีมากขึ้น

ทั้งหมดที่กล่าวมาเป็นเพียงแค่พระราชกรณียกิจและพระบรมราโชวาทที่ครอบครัวของดิฉันมีส่วนเกี่ยวข้องเท่านั้น ยังมีพระราชกรณียกิจอีกมากมายที่พระองค์ท่านได้ทรงลำบากพระวรกายเพื่อประโยชน์ของปวงชนชาวไทย มาถึงวันนี้

ดิฉันเพียงแค่อยากให้พระองค์ได้รับรู้ถึงความรู้สึกของดิฉันแค่นั้นเอง ถึงแมื่อดิฉันจะเกิดมาไม่ทันเห็นภาพตอนที่พระองค์ทรงแข็งแรง บุกป่าฝ่าดงเพื่อไปช่วยเหลือประชาชนในถิ่นทุรกันดารอย่างที่คนรุ่นพ่อแม่ได้พบเจอและซึมซับมาโดยตลอด แต่ดิฉันก็รักและจงรักภักดีต่อพระองค์และมอบชีวิตให้ได้ไม่แตกต่างจากที่คนรุ่นพ่อแม่เลยตั้ง ประโยคที่คุณตาของดิฉันกล่าวไว้ว่า **“อย่ารักพระองค์เพราะพ่อแม่บอกให้รัก อย่ารักพระองค์เพราะใครๆ บอกว่าต้องรัก ถ้าจะรักใครสักคนต้องมีเหตุผลที่จะรักเพียงพอ”** และวันนี้ดิฉันมีเหตุผลให้กับทุกคนแล้วคะ ว่าทำไมดิฉันต้องรักพระองค์ แล้ววันนี้ดิฉันจะไปขอบคุณและตอบแทนพระองค์ได้ที่ไหน นอกจากทำได้แค่เป็นประชาชนของพระองค์ที่เป็นคนดีของสังคม และเดินตามรอยที่พระองค์ทรงสร้างไว้ โชคดีแค่ไหนที่ได้อยู่ในประเทศที่มีพระองค์เป็นกษัตริย์

เกิดอีก 10ชาติก็ไม่เจอมหาราชที่ชื่อว่า “ภูมิพล”

ผู้สอน : ผู้ช่วยศาสตราจารย์บุษบา หินเธาว์